

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla dr. Répászky Miklós ügyvéd által képviselt ... **KÖZSÉG ÖNKORMÁNYZATA** (felperes címe) felperesnek - dr. Zengődi Roland ügyvéd által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** I. rendű és Dr. Rákosfalvy Zoltán ügyvéd által képviselt **II.rendű alperes neve (címe)** II. rendű alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2010. február 17. napján kelt 4.P.21.598/2009/18. számú kijavító végzésével kijavított 2010. február 17. napján kelt 4.P.21.598/2009/17. számú ítélete ellen a felperes által 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 100.000 (Egyszázezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

A másodfokú eljárásban felmerült 332.000 (Háromszázharminckettőezer) Ft le nem rótt eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A **(DE. Kht)** egyszemélyes tulajdonosa a felperes. Az I. rendű alperes 2007. február 16. és 2008. június 9. napja között a Kht. ügyvezetője volt, ezt követően 2008. június 9. és 2010. március 4 napja között - önálló képviseleti joggal - vezető tisztségviselő **(személy neve)** ügyvezető lett. A Kht. 2010. március 4. napján

végelszámolás, majd 2010. november 18. napján felszámolás alá került. A végelszámolás alatt törvényes képviselője a **(C. Zrt).** volt 2010. március 4. napjától 2010. november 18. napjáig, majd felszámolója 2010. november 18. napjától jelenleg is a **(P. Zrt.).**

A II. rendű alperes a felperesi önkormányzat polgármestere volt, akivel szemben folyt büntetőeljárás során készült igazságügyi könyvszakértői vélemény szerint a Kht. pénztárában 2007. december 18-án 5.533.616 Ft készpénznek kellett volna lennie, amely azonban nem áll rendelkezésre.

A felperes módosított kereseti kérelmében egyetemlegesen kérte kötelezni az I. és II. rendű alpereseket 5.533.316 Ft „pénzhiány” megfizetésére. Az I. rendű alperessel szemben a Gt. 30. § /2/ bekezdése alapján arra hivatkozott, hogy ügyvezetési kötelezettségei felróható megszegésével okozott kárt, míg a II. rendű alperes kárfelelősségét a Ptk. 339. § /1/ bekezdésére alapította.

Az I. és II. rendű alperesek a kereset elutasítását kérték. Az I. rendű alperes azzal védekezett, hogy 2007. szeptember 30. napjával lemondott ügyvezetői tisztségéről. Hivatkozott arra is, hogy a Kht. nevében jognyilatkozatot csak felszámolója tehet.

A II. rendű alperes arra hivatkozott, hogy ő nem volt a Kht. vezető tisztségviselője, a büntetőeljárás során keletkezett iratok bizonyító ereje pedig kétséges, mivel a II. rendű alperes bűnösségét jogerős bírói ítélet fogja eldönteni.

Az elsőfokú bíróság ítéletével keresetösségi jog hiánya miatt a felperes keresetét elutasította. Rámutatott arra, hogy miután a károkozó a károsult felé tartozik helytállni, a károsult tagja pedig magával a károsulttal nem azonosítható, így az önkormányzat a Kht-t ért kár megtérítése iránt megalapozott igényt nem terjeszthet elő. Megjegyezte, hogy az I. rendű alperes által közölt lemondás folytán vezető tisztségviselői jogviszonya 2007. november 30. napján megszűnt, amely ugyancsak megkérdőjelezi a Gt. 30. § /2/ bekezdésére alapított kártérítési felelősségét. Megjegyezte továbbá azt is, hogy a II. rendű alperes esetén a felperes a magatartás jogellenességének bizonyítása vonatkozásában nem tett eleget bizonyítási kötelezettségének, önmagában ugyanis az a tény, hogy a II. rendű alperessel szemben büntetőeljárás folyik, a terhére rótt bűncselekmény jogerős ítélettel történt megállapítása hiányában bizonyításra nem alkalmas. Tájékoztatta a feleket arról, hogy az ítélettel szemben fellebbezésnek van helye, azonban ha a fellebbezésben vitatott érték a kettőszázezer forintot, vagy a kereseti kérelemben megjelölt követelés tíz százalékát nem haladja meg, fellebbezni csak az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértésére, vagy az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló jogszabály téves alkalmazására hivatkozással lehet.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereseti

kérelmének történő helyt adást. Vitatta, hogy a keresetőségi jog hiánya miatti kereset elutasítás megalapozott lenne. Utalt arra, hogy a végelszámolást megelőzően a Kht. működése a törvény erejénél fogva, 2009. július 1. napján megszűnt, így 2009. július 1-től a végelszámoló kirendeléséig nem volt olyan képviselőt ellátó személy, aki a kártérítési per megindítására és folytatására kötelezhető lett volna. Hivatkozott arra, hogy a per tárgya pénzhány, amely a közhasznú társaság pénztárában keletkezett, és amely összecszerűséget kirendelt igazságügyi szakértő a büntetőeljárásban megállapította. A pénzhány megállapításának időpontjában az I. rendű alperes volt a Kht. ügyvezetője, aki a Kht. anyagi ügyeiért felelős volt. Miután a Kht. egyszemélyes tulajdonosa a felperes, a kár közvetlenül a felperest érte azzal, hogy a kimutatható pénzösszeg a Kht.-nál hiányzik. Az I. rendű alperes nem tud elszámolni a fenti összeggel, ez az összeg közvetlenül a felperes, mint tulajdonos kára. A II. rendű alperes jogosulatlanul kezelte a Kht. pénzt és a jogosulatlan kezelés eredménye volt a kialakult kár. Ezért a II. rendű alperes közvetlenül a felperesnek okozott kárt, és ezzel tartozik. Ezen okfejtés folytán a felperesnek közvetlen perindítási joga volt, keresetőségi joga fennállt, mert a szerződésen kívüli kártérítés szabályai szerint őt érte az a kár, amelyet az alperesek együttesen okoztak.

A felperes jogi képviselője a másodfokú eljárás során csatolta a **(C. Zrt)**-től (a Kht. végelszámolójától) származó ügyvédi meghatalmazását. Kérte, hogy a másodfokú bíróság engedélyezze a **(C. Zrt)** jogutódként, II. rendű felperesként történő perbelépését.

A Szegedi Ítéltábla a Pf.III.20.255/2010/3. számú végzésével a perbelépés iránti kérelmet elutasította. Megállapította, hogy a felperesi önkormányzat perbeli követelése tekintetében a perbe lépni kívánó végelszámoló nem tekinthető jogutódnak, a jogutódlás megállapításának a Pp. 61. § /1/ bekezdésében meghatározott feltételei nem állnak fenn, ezért a perbelépés iránti kérelem megalapozatlan.

A végzéssel szemben előterjesztett fellebbezés folytán eljáró Legfelsőbb Bíróság a Gf.X.30.230/2010/4. számú végzésével a Szegedi Ítéltábla végzését helybenhagyta. Megjegyezte, hogy a végelszámoló fellebbezésében tévesen hivatkozott arra, hogy a Kht. nem működhetett 2007. július 1-től kezdődően, hiszen 2009. június 30-ig nem volt elzárva attól, hogy a keresetlevél benyújtásakor a saját nevében lépjen fel. Ebben az időszakban még működhetett Kht.-ként és volt képviselője is, ezért nem helytálló az az állítás sem, hogy a cégbíróság hibája miatt nem volt képes a keresetet saját maga előterjeszteni. A végelszámoló saját személyében egyébként sem lehetne ennek a követelésnek a jogosultja, mert a végelszámoló a gazdálkodó szervezet képviselője, s csak ilyen minőségében érvényesítheti a gazdálkodó szervezet követeléseit. A felszámolás megindulásával pedig e minősége is megszűnt.

- 4 -

A fellebbezés **alaptalan**.

A Kht. létrejöttétől és cégjegyzékbe való bejegyzésétől kezdődően önálló, elkülönült, autonóm jogalanyisággal rendelkezik, ami azt jelenti, hogy a Kht. és az őt alkotó egyetlen tag, a felperes személye egymással nem azonosítható. Amennyiben a keresetlevélben írt károk a Kht-t érték, úgy a kártérítési igény érvényesítésére károsultként kizárólag a Kht. Jogosult. Önmagában abból a körülményből a felperes keresetőségi jogát levezetni nem

lehet, hogy egyedüli tagja a Kht-nak. Ahogyan arra a Legfelsőbb Bíróság Gf.X.30.230/2010/4. számú végzésének indokolása is rámutatott a Kht. 2009. június 30. napjáig nem lett volna elzárva attól, hogy saját maga lépjen fel az őt ért kár megtérítése vonatkozásában, tekintettel arra, hogy a 2006. évi IV. törvény (Gt.) 365. § /1/ bekezdése szerint 2007. július 1. után csak új közhasznú társaságok alapítására nem volt lehetőség, ugyanakkor az ezen időpontban már létező közhasznú társaságok 2009. június 30. napjáig tovább működhettek a korábbi formában, és csupán e végső határidő tekintetében írta elő törvényi jogkövetkezmenyként, hogy a még létező - és más társasági formába át nem alakult - közhasznú társaságokat a cégbíróságnak törvényességi felügyeleti intézkedést alkalmazva megszűntnek kell nyilvánítania. Nem megalapozott az a fellebbezési hivatkozás sem, hogy 2009. július 1. napjától a végelszámoló kirendeléséig nem volt olyan képviselőt ellátó személy, aki a kártérítési per megindítására a Kht. nevében jogosult lett volna. A Kht. cégmásolatából megállapítható, hogy 2008. június 9. napjától a Kht. vezető tisztségviselője (**személy neve**) ügyvezető volt, aki a törvény rendelkezései értelmében a társaság képviselőjére és nevében jognyilatkozatok tételére, így többek között keresetlevél benyújtására is jogosult volt. Nem helytálló az a hivatkozás sem, hogy ha egy társaságnak egyetlen tagja van, úgy a kár közvetlenül a tagot éri (a fentebb kifejtettek szerint a Kht. és annak egyszemélyi tagja elkülönült, egymással nem azonosítható jogalanyok).

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság felperesi keresetösségi jog hiánya miatt keresetet elutasító ítéletét érdemben - a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján - helyben hagyta. Figyelemmel arra, hogy a keresetösségi jog hiánya miatt érdemben a kereseti kérelem semmilyen tekintetben nem vizsgálható, azaz az ítélet indokolásában is szükségtelen a kártérítési felelősség érdemével kapcsolatban megállapításokat tenni, ezért a keresetösségi jog hiányán túlmenő elsőfokú ítéleti indokolást a másodfokú bíróság teljes körűen mellőzte.

Az ítélőtábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a kisperértékű ügyekre vonatkozó, több tekintetben téves fellebbezési tájékoztatót adott a felek számára. A Pp. garanciális alapelvi rendelkezései biztosítják a jogvitában álló felek számára azt a lehetőséget, hogy jogvitáik eldöntését a bíróságoktól kérjék. A bíróságok a peres eljárások során kötelesek az eljárásjogi szabályok megtartására. A Pp. XII. fejezete tartalmazza a határozatokkal szembeni rendes jogorvoslatokra vonatkozó szabályokat. A rendes jogorvoslati eljárást a fellebbezés jogának általános deklarálásával szabályozza. A fellebbezés célja a fellebbező szempontjából a jogsérelem, vagy joghátrány orvoslása, a bíróság oldaláról pedig a törvényesség biztosítása és betartása. A rendes jogorvoslat ezért garanciális jellegű, és e

Pf.III.20.255/2010/10. szám

sajátosságából ered, hogy a fellebbezés jogának korlátozásáról, vagy kizárásáról csak törvény rendelkezhet. Ilyen korlátozó rendelkezést tartalmaz a Pp. 392. § /1/ bekezdése azzal, hogy a kisperértékű ügyekben a Pp. 392-394. §-a szerint elbírálható fellebbezés kötelező tartalmi elemeiről, illetve ezek hiányából adódó jogkövetkezmenyekről a feleket az ítélet rendelkező részében szükséges tájékoztatni (Pp. 391/D. §). A Pp. 387. § /1/ bekezdése azonban konkrétan meghatározza azt, hogy mi minősül kisperértékű ügynek. A Pp. 10. §-ának /4/ bekezdése egyértelműen rendezi, hogy helyi bíróságnak csak városi és kerületi bíróság minősül. E szabályok egybevetéséből az következik, hogy amennyiben a

megyei bíróság jár el elsőfokú bíróságként, úgy az általa meghozott ítéletekkel szembeni fellebbezésre kizárt a kisperértékű ügyekben előterjeszthető fellebbezésekre vonatkozó szabályok alkalmazása, ugyanis a megyei bíróság nem helyi bíróság. Az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezési tájékoztatója ezért téves volt, hiszen a fentebb kifejtettek szerint megyei bíróságként kisperértékű ügyekre vonatkozóan fellebbezési korlátozásról szóló tájékoztatást nem adhatott volna, másrészt a fellebbezési tájékoztatóban olyan figyelmeztetés szerepelt, ami nem a jelenleg hatályos, hanem a 2009. január 1. napját megelőző szabályok, a Pp. korábban hatályos 256/B-256/D. §-ai szerinti fellebbezési tájékoztatót tartalmazza. Az elsőfokú bíróság tehát eljárási szabályt sértett meg, a felek garanciális jogait korlátozta e téves tájékoztatóval, ugyanakkor miután a felperesi fellebbezés pertárgyértéke 5.533.316 Ft volt, így ennek a szabálysértésnek a konkrét esetben a felperes fellebbezési jogát oly mértékben korlátozó kihatása nem volt, ami az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolta volna.

A felperes a másodfokú eljárásban is pervesztes lett, ezért a Pp. 78. §-a alapján perköltség megfizetésére köteles, melynek összege áll az I. rendű alperes jogi képviselétével kapcsolatosan felmerült és az ítéltábla által a 32/2003 /VIII.22/ IM számú rendelet 3 § /2/ bekezdés a) pontja, /5/ és /6/ bekezdése alapján megállapított, a másodfokú pertárgyértékkel, az I. rendű alperesi jogi képviselő által kifejtett munkával is arányban álló, és a Szegedi Ítéltábla előtti megjelenésével összefüggő költségeit is magában foglaló ügyvédi munkadíjból. A II. rendű alperes a másodfokú tárgyaláson nem jelent meg, írásbeli érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő, így igazolható másodfokú eljárási költsége nem merült fel. A pervesztes felperes személyes illetékmentességére tekintettel az 1990. évi XCIII. törvény 74. § /3/ bekezdésére figyelemmel a fellebbezés folytán le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

Szeged, 2011. április 18. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.
előadó bíró

Dr. Kasza Ferenc sk.
táblabíró